

Arrest

nr. 292 338 van 26 juli 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 16 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 februari 2023 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 maart 2023 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 juni 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 januari 2022 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 8 februari 2023 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.01.2022 werd ingediend door :

[M.,A.M.M.] (geen R.R.)
Geboren te [...] op [...]
Nationaliteit: Egypte
Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst daar al zijn familieleden in België zouden verblijven. Hij wijst erop dat zijn moeder zich niets meer van hem zou aantrekken omdat zij als moslimvrouw een nieuw leven opgebouwd zou hebben en hierbij afstand diende te nemen van haar zoon. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Het gaat om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Uit het visumdossier van betrokkene blijkt bijvoorbeeld dat hij in het academiejaar 2017-2018 nog studeerde aan de Universiteit van Alexandrië. Dit wijst niet op een situatie waarin er geen banden meer zijn met het land van herkomst, of een situatie waarin betrokkene zich niet kan redden in het land van herkomst of waarin hij financiële problemen zou kennen. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 23 jaar in Egypte en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Het feit dat zijn vader en zijn oom legaal in België verblijven en dat zijn stiefmoeder en haar kinderen over de Belgische nationaliteit beschikken, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op de bescherming geboden door artikel 8 EVRM omdat al zijn economische en sociale belangen ondertussen in België gevestigd zouden zijn. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §

94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad familieleden heeft op het Belgische grondgebied, met name zijn vader, diens echtgenote en hun drie kinderen. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu merken we op dat dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet worden aangetoond. Meer nog, betrokkene woont niet samen met zijn vader waardoor er zelfs geen sprake is van een gezinseenheid. Betrokkene woont wel samen met zijn stiefmoeder maar we wijzen erop dat dit niet automatisch tot gevolg heeft dat betrokkene afhankelijk van haar is. De bijkomende elementen van afhankelijkheid dienen op actieve wijze aangetoond te worden en vallen niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Tenslotte wijzen we er nog op dat zijn vader en stiefmoeder al jarenlang in België verblijven, terwijl betrokkene pas in 2021 naar België gekomen is. Betrokkene toont aldus zelf aan dat hij perfect in staat is om gedurende langere periode gescheiden te leven van zijn in België verblijvende familieleden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden drie getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op de coronamaatregelen als buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont echter niet aan dat de actuele maatregelen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. We merken bovendien op dat uit de informatie van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken blijkt dat Egypte alle COVID-19 restricties voor reizigers heeft afgeschaft. Reizigers kunnen het land binnenkomen zonder vaccinatiecertificaat of negatieve PCR-test. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al zeven maanden bij zijn stiefmoeder zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hij zich goed zou hebben weten te integreren in België, dat hij perfect op de hoogte zou zijn van de Belgische waarden en normen, dat hij een heel netwerk opgebouwd zou hebben, dat hij bij iedereen goed aangeschreven zou staan, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij twee werkbeloftes voorlegt evenals drie getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.2. Eveneens op 8 februari 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"De heer:

Naam, voornaam: [M.,A.M.M.]

[...]

nationaliteit: Egypte

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat er sprake is van minderjarige kinderen.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een medische problematiek.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen

(hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid; De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis, waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt: [...]

Verder is de beslissing gemotiveerd als volgt :

[...]

De besluiten die de gemachtigde van de staatssecretaris echter meent te kunnen afleiden uit de vaststelling dat verzoeker in het academiejaar 2017- 2018 studeerde aan de universiteit van Alexandrië; mn diens besluit dat deze vaststelling niet wijst op een situatie waar er geen banden meer zouden zijn met het land van herkomst of een situatie waarin betrokkene zich niet kan redden in het land van herkomst of waarin hij financiële problemen zou hebben ; volgen niet noodzakelijk uit deze vaststelling.

Uit het ingeschreven zijn aan de universiteit van Alexandrië tijdens het academiejaar 2017-2018, kan niets afgeleid worden over de financiële situatie van verzoeker noch over de aard van diens familiebanden in het land van herkomst, kort voorafgaand aan zijn vertrek naar België in het jaar 2021; zijnde 3 jaar later.

Het ingeschreven zijn aan de universiteit van Alexandrië tijdens het academiejaar 2017-2018 zegt enkel iets over de leefomstandigheden van verzoeker in deze periode 2017-2018.

De besluiten van de gemachtigde op dit punt zijn dan ook niet voldoende onderbouwd en derhalve onzorgvuldig voorbereid.

De gemachtigde komt ook op onzorgvuldige en onredelijke wijze tot het besluit dat de integratie van verzoeker en diens opgebouwde banden in België geenszins kunnen vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst om reden dat verzoeker ruim 23 jaar in Egypte verbleef. Hierbij verliest de gemachtigde uit het oog dat verzoeker zich in België herenigde met zijn vader en zijn oom ; dat deze familierelaties al opgebouwd werden en bestaan sedert de geboorte van verzoeker. Ook al verbleven verzoeker en zijn vader, sedert het vertrek van de vader uit Egypte niet meer in het zelfde land, bleef de familieband bestaan. Een afweging van de opgebouwde banden louter gebaseerd op de duur van het verblijf in Egypte t.o.v. het verblijf in België, kan in casu niet doorgevoerd worden. Het besluit van de gemachtigde is onzorgvuldig en zelf onredelijk te noemen.

Verder is de beslissing gemotiveerd als volgt :

[...]

Verzoeker beroept zich op artikel 8 EVRM.

Hij is naar België gekomen om zich te herenigen met zijn familieleden in België en in het bijzonder met zijn vader; zijn oom van wie hij volledig afhankelijk is om zijn studies, die hij aanvatte in Egypte te kunnen voltooien.

Zoals gezegd verblijft de moeder van verzoeker nog steeds in Egypte, doch zij is opnieuw gehuwd en kan verzoeker niet meer financieel en materieel ondersteunen.

Zij dient voorrang te geven aan haar nieuwe gezinssituatie. Haar nieuwe partner kan verzoeker onmogelijk ten laste nemen.

Verzoeker is derhalve volledig afhankelijk van zijn vader , die legaal in België verblijft en die gehuwd is met een Belgisch onderdaan , met wie hij jonge kinderen heeft , die tevens de Belgische nationaliteit hebben.

Er is wel degelijk een bijzondere band van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn vader te weerhouden.

Er dient inderdaad, zoals de gemachtigde zelf stelt in de bestreden beslissing dd 08/02/2023, een afweging gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst bij de Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoeker stelt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij deze afweging, geen rekening hield met al de elementen van het dossier als een geheel ; m.n. in hun onderlinge samenhang gelezen

In de aanvraag dd 25/01/2022 tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van art 9bis heeft verzoeker duidelijke informatie gegeven over zijn leefsituatie ; deze maakt dat hij in België bijzonder

afhankelijk is van zijn naaste familieleden ; zijn vader en oom voor morele, materiële en financiële ondersteuning . Ook heeft hij een emotionele band van half broers en zussen.

Verzoeker heeft in Egypte geen netwerk meer om op terug te vallen. Hij kon niet verder studeren. Hij hoopt in België zijn studies te kunnen hernemen.

De bijzondere band ; als toepassingsvoorwaarde van art 8 EVRM gesteld voor volwassen familieleden of familieleden die niet behoren tot het kerngezin, is in casu aanwezig. Verzoeker kon zich dan ook terecht beroepen op art. 8 EVRM.

Nergens in de beslissing kunnen we terugvinden dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening hield met de concrete gegevens van het dossier; hij blijft bij algemene bewoordingen ;

Nergens in de beslissing wordt er verwezen naar de impact van de leefomstandigheden van verzoeker in Egypte op diens dagelijks functioneren en de mogelijkheid om zich, als student, te handhaven in Egypte ook al zou dit verblijf in Egypte, eerder van korte duur zijn; m.n.. beperkt tot de periode nodig om de aanvraag tot verblijf aldaar in te dienen bij de Belgische consulaire of diplomatieke post. De bestreden beslissing dd 08/02/2023 is totaal niet, minstens gebrekkig gemotiveerd op dit punt.

Nochtans zijn deze gegevens zeer belangrijk; m.n. de omstandigheid dat de moeder van verzoeker wegens haar nieuwe huwelijk niet meer voor hem kan instaan , waardoor hij niet meer kon studeren. Om reden dat de bindingen van verzoeker met Egypte vanuit dit perspectief, minstens rekening houdend met dit gegeven moeten geëvalueerd worden om op basis hiervan te oordelen - of de tijdelijke verwijdering van verzoeker al dan niet in disproportie staat met diens recht op gezins- en privéleven , zoals beschermd bij art 8 EVRM

Een verblijf in Egypte, ook al is dit tijdelijk brengt voor verzoeker veel onzekerheden en buitengewone stress mee;

Het is ook een financiële aderlating voor zijn familieleden die in België wonen en die zijn verblijf in Egypte zullen moeten bekostigen. Dit zal ook ten nadele komen van de jonge kinderen uit diens huwelijk in België. Verzoeker zelf heeft geen bron van inkomsten en is aangewezen op zijn familieleden. Hij heeft in Egypte geen sociaal netwerk dat kan voorzien in zijn levensonderhoud .

De genomen beslissing dd. 08/02/2023 , waartegen huidig beroep, bevat minstens beslissingen die niet overeenkomen met de meegedeelde informatie bij de aanvraag. De gemachtigde ging derhalve onzorgvuldig te werk bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft bijgevolg een aantal valabele elementen ingeroepen om aan te tonen dat hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst om daar de aanvraag tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden in te dienen bij de Belgische diplomatieke en consulaire post.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in de beslissing waartegen huidig beroep geen rekening gehouden met alle elementen in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek.

De gevraagde buitengewone omstandigheden zijn geen omstandigheden die een overmachtssituatie creëren , doch het is voldoende dat omstandigheden worden ingeroepen , die het voor de verzoekers buitengewoon moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

Het is dus overduidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag dd. 25/01/2022 te onrechte geen rekening meende te moeten houden met de ingeroepen elementen dat de moeder van verzoeker moest kiezen voor haar nieuwe relatie in combinatie met de omstandigheid dat de vader van verzoeker legaal in België verblijft; gehuwd is en Belgische kinderen heeft.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft zijn beslissing derhalve niet gestoeld op een correcte feitenvinding en kwam om deze reden tot een onzorgvuldig en onredelijk besluit.

Het middel is gegrond.

[...]

[...] het bevel om het grondgebied te verlaten

Bij vernietiging van de beslissing over de aanvraag conform art 9bis, dringt ook de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zich op. Het bevel werden minstens voorbarig uitgevaardigd om reden dat verzoeker nog de mogelijkheid heeft om de beslissing van weigering van verblijf in graad van beroep te laten beoordelen."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt allereerst vast dat het middel enkel op duidelijke wijze wordt betrokken op de eerste bestreden beslissing. Wat de tweede bestreden beslissing betreft, wordt enkel opgemerkt dat een vernietiging hiervan zich eveneens opdringt indien de eerste bestreden beslissing zou worden vernietigd en dat deze volgens verzoeker voorbarig werd uitgevaardigd omdat er nog een beroepsmogelijkheid openstaat tegen de eerste bestreden beslissing.

Wat dit laatste betreft, blijkt evenwel niet dat enige wettelijke bepaling maakt dat een mogelijke beroepsprocedure tegen de afwijzing van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot gevolg heeft dat de betrokken vreemdeling op rechtmatige wijze verder in België

kan verblijven of verhindert dat reeds een verwijderingsmaatregel wordt opgelegd. Het enkele gegeven van een mogelijk nog in te leiden beroepsprocedure tegen de afwijzing van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verhinderde de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dus niet.

Het middel wordt verder enkel onderzocht voor wat betreft de eerste bestreden beslissing, nu verzoeker voor het overige geen concrete grieven heeft aangebracht tegen de tweede bestreden beslissing.

2.3. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan zij is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de voorziene motivering in rechte en in feite niet afdoende is opdat hij op nuttige wijze in rechte kan opkomen tegen de eerste bestreden beslissing.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel – en het hiermee samenhangende proportionaliteitsbeginsel – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.6. Verweerder oordeelde in de voorliggende zaak dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. Verzoeker betwist deze beoordeling.

2.7. Verzoeker betwist de beoordeling van verweerder aan de hand waarvan het ingeroepen gebrek aan banden met Egypte niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid. Hij betoogt dat verweerder zich enkel heeft gebaseerd op het gegeven dat hij in de periode 2017-2018 was ingeschreven aan de universiteit van Alexandrië. Hij stelt dat uit deze inschrijving niets kan worden afgeleid over zijn financiële situatie in zijn land van herkomst Egypte, noch over de aard van zijn familiebanden aldaar, voorafgaand aan zijn vertrek uit dit land. Hij is van mening dat deze inschrijving enkel iets kan zeggen over zijn leefomstandigheden in de periode 2017-2018 en geen verdere inzichten verschaft in zijn huidige omstandigheden. Hij betoogt nog dat een afweging van de opbouwde banden met België en Egypte, louter gebaseerd op de duur van het verblijf, in zijn geval niet dienstig is, gelet op de familiebanden met België.

In zijn aanvraag riep verzoeker, onder meer, in dat hij is verhinderd de aanvraag in te dienen vanuit zijn land van herkomst, omdat hij *“geen enkele binding meer heeft met het land van herkomst, daar al zijn familieleden (heel het kerngezin) in België zijn”*, met name zijn vader, stiefmoeder, (stief)broers en (stief)zussen en ook zijn oom. Hij gaf aan dat zijn biologische moeder *“zich al lang niets meer van [hem] aantrekt”* en *“zij als moslimvrouw een nieuw leven opbouwde waarbij zij afstand diende te nemen van haar zoon”*.

Verzoeker gaat er met zijn kritiek aan voorbij dat verweerder niet enkel verwijst naar de reeds vermelde inschrijving aan de universiteit om te motiveren dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij geen banden meer zou hebben in Egypte. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing immers gesteld:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst daar al zijn familieleden in België zouden verblijven. Hij wijst erop dat zijn moeder zich niets meer van hem zou aantrekken omdat zij als moslimvrouw een nieuw leven opgebouwd zou hebben en hierbij afstand diende te nemen van haar zoon. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Het gaat om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Uit het visumdossier van betrokkene blijkt bijvoorbeeld dat hij in het academiejaar 2017-2018 nog studeerde aan de Universiteit van Alexandrië. Dit wijst niet op een situatie waarin er geen banden meer zijn met het land van herkomst, of een situatie waarin betrokkene zich niet kan redden in het land van herkomst of waarin hij financiële problemen zou kennen. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 23 jaar in Egypte en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Verzoeker toont met zijn kritiek niet aan dat verweerder geen rekening heeft gehouden met alle elementen van zijn dossier en met de door hem aangereikte informatie. Verzoeker betwist verder niet concreet dat zijn verklaringen aangaande zijn moeder enkel blote beweringen zijn die niet worden ondersteund door enig begin van bewijs. Hij herhaalt enkel dat zijn moeder opnieuw is gehuwd en dat zij hem niet meer financieel of materieel kan ondersteunen, daar zij “voorrang” dient te geven aan haar nieuwe gezinssituatie. Hij beperkt zich andermaal tot blote beweringen die op geen enkele wijze worden gestaafd. Het komt niet kennelijk onredelijk over om te stellen dat het erg onwaarschijnlijk is dat iemand die ruim 23 jaar in Egypte heeft verbleven, daar minstens één jaar universitaire studies heeft gevolgd en die nog zijn moeder heeft in dit land, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

In zoverre verzoeker herhaalt dat “al” zijn familieleden, meer bepaald zijn vader, zijn stiefmoeder, hun kinderen en zijn oom, op legale wijze in België verblijven, toont hij hiermee nog niet aan dat hij geen andere familieleden, zoals zijn moeder, meer zou hebben in Egypte op wie hij tijdelijk kan terugvallen, laat staan dat hij hiermee bewijst dat hij in Egypte, het land waar hij het grootste deel van zijn leven heeft doorgebracht, geen vrienden of kennissen meer heeft. Nog in de eerste bestreden beslissing stelde verweerder zo ook net vast dat in de relatie van verzoeker met zijn familieleden in België geen bijkomende elementen van afhankelijkheid blijken en verzoeker pas in 2021 naar België kwam, terwijl zijn familieleden hier al jarenlang verblijven. Verweerder stelde dan ook vast dat verzoeker perfect in staat blijkt te zijn om gedurende een langere periode gescheiden te leven van zijn in België verblijvende familieleden. Verzoeker gaat niet concreet in op deze motivering. In de gegeven omstandigheden kan niet blijken dat verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te oordelen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door een gebrek aan banden met zijn land van herkomst zou zijn verhinderd tijdelijk terug te keren naar dit land voor het indienen van de aanvraag. Door enkel opnieuw te wijzen op zijn familie in België weerlegt verzoeker de vaststellingen van verweerder niet en toont hij niet aan dat de beoordeling ter zake onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Verzoeker gaat er met zijn kritiek aan voorbij dat het hem toekwam om in zijn aanvraag het door hem aangevoerde gebrek aan banden met zijn land van herkomst te onderbouwen met een begin van bewijs en weerlegt de beoordeling in de eerste bestreden beslissing niet dat hij op dit punt in gebreke is gebleven. Verzoekers beschouwingen inzake zijn eerder aangevatte hogere studies in zijn land van herkomst vermogen deze beoordeling niet onderuit te halen.

Waar verzoeker nog op zeer algemene wijze stelt dat een afweging van de opgebouwde banden die enkel is gebaseerd op de duur van het verblijf in Egypte versus de duur van het verblijf in België niet kan worden doorgevoerd, toont hij niet concreet aan dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat hij niet (afdoende) heeft aangetoond dat hij geen banden meer zou hebben met Egypte en dat hij aldus zou zijn verhinderd de aanvraag vanuit dit land in te dienen. Hierbij komt het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig over dat onder meer rekening wordt gehouden met de duur van het verblijf in beide landen en deze wordt vergeleken. Verweerder steunt zich voor zijn beoordeling ook geenszins louter op een vergelijking van de duur van het verblijf in Egypte en België. Het loutere gegeven dat verzoeker volhoudt (meer) banden te hebben met België maakt nog niet dat verweerder in casu niet kon oordelen dat het erg onwaarschijnlijk is dat er geen banden met Egypte meer bestaan en niet blijkt dat verzoeker niet minstens tijdelijk kan terugkeren naar dit land voor het indienen van de aanvraag.

Verzoeker houdt vol dat hij in Egypte geen belangen meer heeft en evenmin een sociaal netwerk dat kan voorzien in zijn levensonderhoud, zodat zijn familieleden die in België wonen zullen moeten opdraaien om het verblijf in Egypte te bekostigen. Met dit betoog, dat niet verder komt dan het uiten van blote beweringen, kan verzoeker evenwel niet aantonen dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Het gegeven dat verzoeker in België, gelet op zijn preciaire verblijfssituatie, mogelijk niet zelf kan voorzien in zijn levensonderhoud betekent ook niet dat hij dit niet zou kunnen in zijn land van herkomst waar hij is geboren en getogen. Bovendien toont verzoeker geenszins aan dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is voor zijn familieleden om hem in Egypte te onderhouden, daar hij zelf aangeeft dat hij momenteel in België ook door hen wordt onderhouden. De Raad herhaalt dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden op verzoeker rust en het hem toekomt in dit verband concrete bewijselementen naar voor te brengen. Verzoeker beperkte zich in zijn aanvraag evenwel tot een loutere bewering dat hij geen banden meer heeft met Egypte, zonder dit concreet aan te tonen. Het gegeven dat hij familiale banden heeft met België betekent niet dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst en om deze reden is verhinderd tijdelijk in dit land te verblijven, te meer nu hij jarenlang gescheiden heeft geleefd van de in België verblijvende familieleden.

2.8. Verzoeker betoogt verder dat hij artikel 8 van het EVRM heeft ingeroepen in zijn aanvraag en dat hij een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met zijn familieleden in België en alhier ook een beschermenswaardig privéleven heeft.

Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert dat verweerder de door verzoeker ingeroepen familiale en persoonlijke banden met België concreet in rekening heeft gebracht en een toetsing doorvoerde in het licht van artikel 8 van het EVRM. Zo wordt in deze beslissing gemotiveerd als volgt:

“Het feit dat zijn vader en zijn oom legaal in België verblijven en dat zijn stiefmoeder en haar kinderen over de Belgische nationaliteit beschikken, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op de bescherming geboden door artikel 8 EVRM omdat al zijn economische en sociale belangen ondertussen in België gevestigd zouden zijn. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad familieleden heeft op het Belgische grondgebied, met name zijn vader, diens echtgenote en hun drie kinderen. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en

schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu merken we op dat dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet worden aangetoond. Meer nog, betrokkene woont niet samen met zijn vader waardoor er zelfs geen sprake is van een gezinseenheid. Betrokkene woont wel samen met zijn stiefmoeder maar we wijzen erop dat dit niet automatisch tot gevolg heeft dat betrokkene afhankelijk van haar is. De bijkomende elementen van afhankelijkheid dienen op actieve wijze aangetoond te worden en vallen niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Tenslotte wijzen we er nog op dat zijn vader en stiefmoeder al jarenlang in België verblijven, terwijl betrokkene pas in 2021 naar België gekomen is. Betrokkene toont aldus zelf aan dat hij perfect in staat is om gedurende langere periode gescheiden te leven van zijn in België verblijvende familieleden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden drie getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Verzoeker betwist deze motieven en stelt dat er wel degelijk sprake is van een bijzondere band van afhankelijkheid tussen hem, zijn vader en zijn andere familieleden in België. Zo stelt hij dat hij in België afhankelijk is van zijn familieleden, in het bijzonder zijn vader en oom, voor morele, materiële en financiële ondersteuning.

Verzoeker betwist niet dat hij, om een beschermenswaardig gezinsleven met zijn volwassen familie-leden, andere dan deze van zijn kerngezin, aan te tonen, het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, dient te bewijzen. Hij laat echter na om deze bijkomende elementen van afhankelijkheid daadwerkelijk aan te tonen. De voorgehouden morele, materiële en financiële ondersteuning van verzoeker door zijn vader en oom, is een blote bewering die door geen enkel objectief stuk of begin van bewijs wordt gestaafd, zoals correct vastgesteld door verweerder. Verweerder stelt daarnaast vast dat verzoeker niet eens samenwoont met zijn vader en ook dat een samenwoning niet automatisch tot gevolg zou hebben dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Er blijkt niet dat verzoeker in zijn aanvraag bijkomende elementen van afhankelijkheid heeft ingeroepen of aangetoond.

Door enkel voor te houden dat er wel degelijk bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan tussen hem en zijn familieleden in België of te stellen dat hij niemand meer heeft in Egypte, weerlegt verzoeker de eigenlijke motieven in de eerste bestreden beslissing niet. Verzoeker gaat er met zijn kritiek ook aan voorbij dat verweerder motiveert dat het gaat om een tijdelijke terugkeer naar Egypte om aldaar een aanvraag in te dienen en het resultaat van deze aanvraag af te wachten. Het loutere gegeven dat verzoeker thans stelt dat hij hoopt om zijn studies in België voort te zetten, toont ook nog geen beschermenswaardig gezins- of privéleven in dit land aan. Dit nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker in zijn aanvraag nergens wees op een noodgedwongen stopzetting van de studies in Egypte of een intentie om te studeren in België. Integendeel hield verzoeker in zijn aanvraag voor dat hij werkbereid is en legde hij werkbeloftes voor. Daarnaast staat het verzoeker vrij om vanuit Egypte een studentenvisum

aan te vragen. Verzoeker toont geenszins aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat het voorgehouden familie- en/of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM geen buitengewone omstandigheid uitmaakt en hierop niet disproportioneel wordt ingegrepen enkel doordat verzoeker zijn aanvraag vanuit het land van herkomst moet indienen.

2.9. Verzoeker stelt nog dat verweerder niet is nagegaan wat de impact zal zijn van de leefomstandigheden in Egypte op zijn dagelijks functioneren of de mogelijkheid zich bij een terugkeer in dit land te handhaven als student. Hij verliest evenwel uit het oog dat hij zelf de bewijslast draagt voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden en dat het verweerder in de eerste bestreden beslissing enkel toekwam na te gaan of de ingeroepen elementen aanvaardbaar zijn als buitengewone omstandigheden. In casu blijkt niet eens dat verzoeker in zijn aanvraag de *“leefomstandigheden”* in Egypte of een *“onvermogen”* om zich in dit land als student te handhaven als dusdanig heeft ingeroepen. Het kan verweerder dan ook niet dienstig worden tegengeworpen dat hij hier niet verder op is ingegaan. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet eens de moeite neemt om deze elementen te concretiseren of te verduidelijken, laat staan dat hij in dit verband een begin van bewijs voorlegt.

2.10. In zoverre verzoeker verder betoogt dat het bestuur zou hebben nagelaten de elementen in hun onderlinge samenhang te bekijken, merkt de Raad op dat uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd maar niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het wordt gecombineerd met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. Verzoeker toont ook niet concreet aan waarom de beoordeling van de ingeroepen elementen dan anders had moeten zijn.

2.11. In zoverre verzoeker op algemene wijze stelt dat de buitengewone omstandigheden geen situatie van overmacht vereisen, wordt ten slotte vastgesteld dat hij niet concreet aantoont dat verweerder in zijn motivering van de eerste bestreden beslissing een situatie van overmacht zou hebben vereist. Zulks kan niet blijken uit deze beslissing.

2.12. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit zijn aanvraag onterecht geen rekening is gehouden. Zijn uiteenzetting laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of dat deze op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen. Rekening houdend met wat voorafgaat, laat de uiteenzetting van verzoeker de Raad evenmin toe te besluiten dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving.

2.13. In zoverre hij nog aangeeft een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien hij stelt dat hem niet direct en persoonlijk om inlichtingen werd gevraagd of hem niet de gelegenheid werd gegeven stukken over te leggen die zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken, benadrukt de Raad dat verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd en dat hij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken.

2.14. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

2.15. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Het door verzoeker onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS